

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010084
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520010084.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného L. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 02.12.2020, č. k. 21T/9/2020-146, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.10.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného L. D., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného L. D. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v období od mesiaca od mesiaca október 2018 až doposiaľ v obci Q. a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky, si ako otec maloletej dcéry Z. D., a v období od mesiaca apríl 2019 až doposiaľ, si ako otec maloletého syna L. D., riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom obe maloleté deti boli uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/204/2018 zo dňa 12.10.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra sp. zn. 7CoP/58/2018 zo dňa 15.01.2019, zverené do osobnej starostlivosti matky M. D. C., hoci obvinený L. D. vedel, že v zmysle ustanovenia § 62 odsek 3 Zákona o rodine je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť minimálne vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa (v období od októbra 2018 do júna 2019) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 30. júna 2020) a minimálne výživné vo výške 29,42 Eur na každé svoje dieťa (od 01.07.2020 do 02.12.2020) neplatil, s výnimkou mesiacov november 2018, november 2019, január 2020, kedy uhradil celkom 93,22 Eur, a mesiacov september 2020, október 2020 a november 2020, kedy uhradil celkom 210 Eur, v októbri 2020 zakúpil maloletému L. zimné topánky v hodnote 32,90 Eur a tablet Samsung Galaxy TAB 4 v hodnote 20 Eur, v uvedenom období sa o svoje deti inak nestaral a nezaujímal, napriek tomu, že jeho majetkové pomery mu umožňovali plniť si vyživovaciu povinnosť, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom M. D. C. sumu vo výške 966 Eur.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 146-151 spisu.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany podala na Okresný súd Piešťany dňa 29.04.2020 obžalobu na L. D. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby.

Okresný súd vo veci rozhodol trestným rozkazom zo dňa 06.05.2020 proti ktorému v zákonom stanovenej lehote podali odpor prokurátorka Okresnej Prokuratúry Piešťany a obžalovaný.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.09.2020 a dňa 02.12.2020 okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne M. D. C., prečítaním uznesenia OS Topoľčany z 12.10.2018 a uznesenia KS NR z 15.01.2019, rodných listov maloletých detí, správy zo Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava z 14.02.2020, správy od bývalých zamestnávateľov a lekárskeho správ.

Okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť riadne neplnil od mesiaca október 2018 až do 02.12.2020 (v období od októbra 2018 do júna 2019 o výške toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 30. júna 2020) a minimálne výživné vo výške 29,42 Eur na každé svoje dieťa (od 01.07.2020 do 02.12.2020) neplatil. Vina obžalovaného bola preukázaná nielen svedeckou výpoveďou M. D. C., vykonanými listinnými dôkazmi, ale aj samotnou výpoveďou obžalovaného, ktorý potvrdil že s maloletým synom sa 2 roky nevidel, nemal s ním kontakt, v podstate však o neho záujem javil, s tým, že jeho stretávanie sa s ním marila matka. Vo vzťahu k maloletej dcére uviedol, že sa bude snažiť zaprieť svoje otcovstvo, nakoľko sa necíti byť otcom. Uviedol, že je ochotný doplatiť zameškané výživné vrátane výživného za mesiace máj až september 2020, len s tým, že má morálny problém a to taký, že ako mu bude odčinené to, že s dieťaťom nemohol byť.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému okresný súd skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona zistil jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m/ Trestného zákona). V dôsledku prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností potom okresný súd ukladal trest podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona v rámci zákonom stanovenej sadzby 0 až 2 roky trestu odňatia slobody, pričom túto s poukazom na ust. § 38 ods. 4 znížil v dolnej hranici o jednu tretinu, t.j. ukladal trest v rozmedzí 8 mesiacov až 2 roky. V rámci tejto sadzby vymeral obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, teda na úplnej dolnej hranici upravenej trestnej sadzby. Okresný súd ďalej uviedol, že obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona, keďže ho odsudzuje za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odsúdenia (10.10.2018 - 10.04.2020).

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný L. D. (č. l. 143 spisu), ktoré dodatočne písomne odôvodnil (č. l. 159-161 spisu).

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že má za to, že prišlo k mylnému rozhodnutiu okresného súdu, kedy je to výlučne v kompetenciách civilného súdu odporúčením v bode 19 neodkladného rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany, kde ich rodičov odporučil na samostatné konanie ÚPP, čo by bolo predmetom skúmania majetkových pomerov čo sa uvádza aj v bode 18 „cituje“ či má nejaký príjem, z ktorého by mohol zabezpečovať výživu detí na čo nadväzuje Zákon o rodine § 19 ods. 1, že v manželstve sa uspokojením potrieb považuje aj osobná starostlivosť o deti ktorú si plní a tiež § 19 ods.2 kde sa uvádza, že o veciach týkajúcich sa rodiny rozhodujú manželia spoločne, kedy pri nezhode o podstatných veciach na návrh jedného z nich rozhodne súd, čo aj urobil v konaní 9P/204/2018. Ďalej by chcel poukázať na fakt, že bolo podané aj samostatné konanie ÚPP kde by sa rozhodlo o výživnom a styku, ktoré bolo ale manželkou zrušené stiahnutím návrhu. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Topoľčany č. k. 0P/60/2019 čo znova potvrdzuje rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany v konaní 9P/204/2018 kde matka v návrhu nežiadala výživné. Tým má za to, že rozsudkom 21T/9/2020 došlo k porušeniu čl.13 ods. 1 písm. a) a čl.49 Ústavy SR. Preto je jej konanie čo sa týka aj podania trestného oznámenia, ktoré viedlo až k jeho zatiaľ neprávoplatnému odsúdeniu nepochopiteľné a hlavne kontraproduktívne s postupom Okresného súdu Piešťany v rozvodovom konaní. Následne poukazuje na skutočnosti, ktoré sa odohrali medzi manželmi, teda ako mu matka jeho detí odmietla odovzdať syna a ako ho citovo vydierala. Popisuje ďalej okolnosti ako sa mu stal pod psychickým stresom úraz na ruke.

Obžalovaný uvádza, že má dilemu v tom, že pojem výživného nie je zákonom bližšie definovaný pričom sa môže plnenie vyživovacej povinnosti realizovať aj formou naturálií a zaopatrením na čo v podstate upovedomil hneď na úvod, ale z hľadiska trestnej zodpovednosti páchatela sa nevyžaduje aby vyživovacia povinnosť a jej rozsah bola určená rozhodnutím súdu a o otázke výšky a rozsahu vyživovacej povinnosti v občianskom súdnom konaní právoplatne rozhodnutom nie je súd v trestnom konaní pri posudzovaní trestnej zodpovednosti týmto rozhodnutím viazaný. Preto keď jeho prípade nebolo právoplatne rozhodnuté o výživnom resp. bolo právoplatne rozhodnuté, že výživné nemá určené tak ako manželka žiadala v návrhu, na základe čoho tak v konaní 21T/9/2020 bolo rozhodnuté. Tiež by chcel podotknúť, že doteraz neboli žiadnym súdom a ani orgánom činným v trestnom konaní šetrené pomery jeho osoby čo sa týka možností, schopností a majetkových pomerov čo vyplýva aj z § 75 Zákona o rodine, kedy je osoba trpiaca viacerými zdravotnými komplikáciami, ktoré výrazne ovplyvňujú jeho pracovné zaradenie a kvalitu života, kedy bol na základe týchto diagnóz pozbavený základnej vojenskej služby. Ďalej poukazuje na fakt, že maloletý L. má diagnostikovanú ľahkú mozgovú dysfunkciu, kedy manželka sa nestará o jeho osobnú a zdravotnú starostlivosť a starostlivosť dieťaťa sústavne prenáša na iné osoby, kedy sa mala s dieťaťom podrobovať logopedickým sedeniam. V priloženej správe zo sociálnej kurately sa uvádza že dieťa bolo sústavne sprevádzané napr. do predškolského zariadenia maloletou Z. poprípade starým otcom a podobne. Tiež zo správy Obecného úradu v Lipovníku, kde sa momentálne zdržiavajú je zrejmé, že po dobu 3 rokov nemajú vedomosť, že by sa tam mali s matkou nachádzať maloleté deti D., čo môže pôsobiť dojemom, že matka prenáša svoje rodičovské povinnosti na iné osoby s tým že sa s milencom snažia na úkor detí obohatiť sumou ktorú žiada v súdnom konaní.

Obžalovaný na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zamietol (obžalovaný zrejme myslel zrušiť v celom rozsahu).

Podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.04.2021 doplnil obžalovaný svoje odvolanie v ktorom uviedol, že maloletému synovi kúpil tablet, a že matka - poškodená je v súčasnosti vyšetovaná pre spáchanie prečinu subvenčného podvodu a zanedbania povinnej výživy. Obžalovaný rovnako doručil súdu viaceré prílohy (č. l. 169-234 spisu). Podaním doručeným krajskému súdu dňa 22.10.2021 (č. l. 252 - 277 spisu) doručil výpis účtu a písomnú komunikáciu medzi obžalovaným a poškodenou. Dňa 25.10.2021 bola krajskému súdu doručená žiadosť obžalovaného o konanie v jeho neprítomnosti, v ktorej okrem iného uviedol, čo všetko zaplatil maloletému synovi a ako prílohu poskytol výpisy pohybov na účte.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 26.10.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave a poškodenej, v neprítomnosti obžalovaného (ktorý požiadal o konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti), na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, prílohami k odvolaniu, odpisom registra trestov ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave uviedol že má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že došlo k zániku trestnosti a preto navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté ako nedôvodné. Poškodená M. D. C. uviedla, že zameškané výživné jej do dnešného dňa nebolo uhradené.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd sa s rozhodnutím okresného súdu stotožňuje, plne naň odkazuje a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby

na tieto len stručne poukázal. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje odvolací súd za primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Pokiaľ ide o výrok o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na jeho obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy zdokumentované v prípravnom konaní tak, že z hľadiska dodržiavania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiadny relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky vykonané dôkazy v intenciách § 2 odsek 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ust. § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Z odôvodnenia je zrejmé akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona o otázke viny a trestu. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam okresného súdu je potrebné uviesť, že tieto majú plne oporu vo vykonaných dôkazoch, na ktoré sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolal a sú podrobne rozobrané v odôvodnení preskúmaného rozsudku.

Nakoľko sa krajský súd so zisteniami okresného súdu plne stotožňuje, odkazuje v ďalšom i na správne dôvody v ňom uvedené. Krajský súd konštatuje zhodne so závermi okresného súdu, že vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa obžalovaný dopustil žalovaného skutku, ktorý sa stal ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia okresného súdu a svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona.

Ani v priebehu odvolacieho konania nenastali žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný výrok o vine, nakoľko obžalovaný dlh na výživnom nezaplatil a bezprávný stav trvá aj v súčasnej dobe. Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v napadnutom rozsudku boli zohľadnené všetky skutočnosti ohľadne osobných pomerov obžalovaného ako aj odôvodnených potrieb jeho dvoch detí, pričom z hľadiska subjektívnej stránky vo vzťahu k predmetnému prečinu obžalovaný neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by jeho vinu zmierňovali, prípadne eliminovali. Krajský súd nepovažuje za potrebné dôkaznú situáciu naďalej podrobne rozoberať, pretože táto je koniec koncov obsiahnutá veľmi podrobným a dostatočným spôsobom v napadnutom rozsudku.

Krajský súd dodáva, že vyživovacia povinnosť voči maloletým deťom je jednou zo základných povinností rodiča voči dieťaťu a flagrantný prístup k tejto povinnosti musí viesť k postihu rodiča. Predpokladom zodpovednosti za trestný čin podľa § 207 Trestného zákona je, že povinnosť vyživovať iného vyplýva priamo zo zákona, a preto nie je nevyhnutné, aby vyživovacia povinnosť a jej rozsah boli určené rozhodnutím súdu. Vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom upravuje Zákon o rodine v ust. § 62 ods. 1, v zmysle ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Aj v prípade, ak by výška vyživovacej povinnosti nebola autoritatívne určená rozhodnutím súdu, je osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť voči maloletým, povinná platiť výživné aspoň v minimálnej zákonom stanovenej výške. Určenie minimálnej výšky výživného sa odvodzuje od ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine. Z tohto ustanovenia vyplýva, že každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa § 2 písm. c) zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime.

V danej súvislosti má krajský súd za potrebné uviesť, že povinnosťou rodiča, ktorému deti nie sú zverené do osobnej starostlivosti, je prispievať na ich výživu a to aj na úkor svojich vlastných potrieb a neprenehávať ich výživu len na rodiča, ktorému je dieťa zverené, pričom je krajský súd toho názoru, že obžalovaný svojim laxným správaním sa k týmto povinnostiam, nepreukázal žiadnu zodpovednosť zodpovedajúcu dospeljej fyzickej osobe v súvislosti s jej starostlivosťou o nezaopatrené deti tak, ako jej to vyplýva aj zo Zákona o rodine. Vyživovaciu povinnosť obžalovaný neplnil vôbec alebo resp. iba čiastočne, a to podľa vlastného uváženia, o čom svedčí vysoký dlh na výživnom. Takto poskytované výživné nepokrýva výživu a náklady spojené so starostlivosťou o dieťa.

Vzhľadom na rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom, odvolací súd sa bude v ďalšom venovať len odvolacím námietkam.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný predložil súdu výpisy z pohybov na účte, ktoré majú preukazovať, že maloletým deťom kupoval ošatenie a školské potreby a že na tento účet zasiela peniaze pre potreby maloletých detí. Aj odvolací súd je toho názoru, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť splnil iba čiastočne čo potvrdila aj matka - poškodená. Čo sa však týka dlhu na výživnom vo výške 966 EUR, tento preukázateľne neuhradil. Matka - poškodená na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že obžalovaný síce zaplatil školské pomôcky pre maloletého, avšak účet ktorý uviedol, je jeho vlastný účet na ktorý mu chodí výplata a s týmto disponuje výlučne iba on. Obžalovaný v konaní nepreukázal, že táto suma vložená na predmetný účet mala byť určená ako výživné pre deti a v tej súvislosti nepredložil súdu žiadnu dohodu alebo iný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie. Skutočnosť, že túto sumu následne použila poškodená okrem iného na zabezpečenie životných či školských potrieb svojich detí, nezbavuje obžalovaného povinnosti platiť mesačne výživné.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti aspoň v minimálnej zákonom stanovenej výške výživné schopný plniť bol. Takýto záver je možné vyvodiť predovšetkým z jednotlivých správ od zamestnávateľov ktoré rozobral už okresný súd vo svojom rozhodnutí a ktoré preukazujú, že prácu vykonával a príjem mal, navyše k dátumu 10.02.2020 nebol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný nemal problém si nájsť zamestnanie a tomu zodpovedajúci príjem, avšak nedokázal svoju situáciu zastabilizovať a jeho konanie evokovalo skôr snahu vyhýbať sa riadnemu plneniu vyživovacej povinnosti. Za celé sledované obdobie ustálené okresným súdom v skutkovej vete rozsudku obžalovaný ani raz bez rozumných pochybností nepreukázal nespôsobilosť z objektívnych dôvodov si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Obžalovanému rovnako nič nebránilo svoj dlh na výživnom uhradiť do času, kým sa senát odvolacieho súdu odoberie na záverečnú poradu.

Rovnako je potrebné k odvolacím námietkam obžalovaného uviesť, že predmetom tohto konania je spáchanie žalovaného prečinu obžalovaným a nie civilné konanie o úprave styku otca (obžalovaného) s maloletými deťmi či konanie o výživnom. Odvolacie námietky popisujúce správanie sa matky k obžalovanému a k deťom a popisovanie priebehu civilného konania o neodkladnom opatrení Okresného súdu Topoľčany nie je predmetom tohto konania a pre súd sú absolútne irelevantné preto sa nimi odvolací súd nezaoberal. Rovnako tvrdenia obžalovaného o trestnom stíhaní matky - poškodenej nie sú predmetom daného trestného konania.

Na základe uvedených skutočností a po vyhodnotení všetkých dôkazov, hlavne svedeckých výpovedí matky a listinnými dôkazmi, bola trestná činnosť obžalovaného ohľadom tohto skutku plne preukázaná a súd neveril jeho obrane, že výživné uhradil až nad rámec (ako sám uviedol), lebo táto jeho obrana nebola potvrdená žiadnym hodnoverným listinným dôkazom.

K výroku o treste:

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky

primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestu za spáchaný trestný čin. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale práve naopak, pôsobia demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrániť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie. Trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy.

Zdôrazniť treba tiež, že nielen samotná Ústava SR ako základný zákon štátu v čl. 16 ods. 2 („Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu a trestu.“), ale aj Dohovor o ochrane ľudských práv v čl. 6 („Právo na spravodlivé súdne konanie“) a tiež Charta základných práv EÚ v čl. 4 („Zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu“) a tiež čl. 49 ods. 3, v ktorom sú zakotvené zásady zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov, ktoré v sebe zahŕňajú bezpodmienečne právo každého človeka na primeraný trest a akýkoľvek zákaz neľudského a ponižujúceho zaobchádzania a ukladania trestov, ktoré v sebe zahŕňa aj zákaz ukladania nehumánnych a neprimeraných trestov. Páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou, zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, v žiadnom ohľade nemôže trest prevažovať toto bezprávie. (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/2/2013 zo 16. apríla 2013).

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

V súlade so zákonom postupoval okresný súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti (podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona - bol už za trestný čin odsúdený) a poľahčujúce okolnosti (ktoré neboli zistené žiadne), a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Zákonne a primerané bolo uloženie obžalovanému nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako najprísnejšieho druhu trestu, na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona, keďže ho odsudzoval za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odsúdenia a použitie § 49 ods. 1 Trestného zákona nebolo možné použiť. Správne zohľadnil okresný súd, že v prospech obžalovaného vyznela aj čiastočná úhrada nedoplatku na výživnom. Rešpektujúc tieto hľadiská považuje krajský súd trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov ukladaný obžalovanému na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil na do ústavu so stredným stupňom stráženia postupom podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného

zákona, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Odvolačný súd v reakcii na rozsiahle námietky obžalovaného ktoré podľa názoru odvolacieho súdu nemajú podstatný význam pre rozhodnutie v danej trestnej veci uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

Taktiež odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní, event. právo účastníka na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám a očakávaniam. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd nepovažoval odvolanie obžalovaného za dôvodné, preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.